Confruntarea titanilor

On Ianuarie 15, 2013

Conferă consistență și flexibilitate leadershipului tău, depășind barierele convenționale autoimpuse.

Tot timpul am fost convins că nimic nu controlează mai mult *Omul* , esențial și definitoriu, în afara genelor sale, în afara naturii sale predominante, decât acțiunile sale, ale cărui urmări nu le poate prevedea.

Fie și numai din acest punct de vedere, un acru și gratuit concept al fărâmei mele de existență, aș fi putut ceda irezistibilei tentații de a trăi, derutant, ironic și sec, un alt timp, o altă realitate. Tranziția spre o etapă absurdă a cunoașterii de sine, degradantă, care mă putea arunca pur și simplu într-o veritabilă disperare.

Singura lumină a existenței mele era mai mult secundară "luminii primordiale". Modul meu de a accepta viața de zi cu zi contrasta parcă cu nevoia crescândă, aproape maniacă, de a trăi ceva diferit și de a acționa conform reprezentării unor legi antagonice. O amăgitoare ipostază pe care nu mi-o imaginasem, dar pe care trebuia să mi-o asum cu același sentiment de vinovăție pe care îl poartă în suflet un judecător care își asumă niște prerogative care nu intră în competența lui.

Mă izbeam necontenit de dificultăți la care nu mă așteptam, o ambiguitate întreținută de contradicții spontane. Provocată pe de o parte de o stare de nehotărâre cauzată de un proces de schimbare care nu a fost dus până la capăt, iar pe de altă parte de existența opoziției dintre curajul de a mă privi în față, voința a mă desprinde de individualism, putința de a-mi deschide ochii, inima, perspectivele de viață spre varii orizonturi.

Într-un cuvânt, eram tentat să rivalizez cu autoritatea mea proprie.

Leadership: Ești tentat să te raportezi la imaginea oglindită în miezul experienței de a te întâlni pe tine însuți în varianta reprezentării unei realități privilegiate exprimată în termenii de "unitate contradictorie"?

Existența mea era deformată, fragmentată asemenea unui nor care încet își schimbă forma, de câteva încercări de reabilitare proprii. Părea că niciuna nu putea fi dusă până la capăt. Practic, învățasem să mă privesc ca pe o unitate contradictorie: chiar dacă nu voiam să mă accept ca pe un nonconformist incurabil, eram totuși obligat să o fac.

Mă simțeam năuc, ca acel negustor care, întorcându-se dintr-un pelerinaj făcut la Mecca, se oprește lângă o fântână. După ce mănâncă niște curmale, aruncă sâmburii în aer – iar unul din sâmburi ucide pe fiul invizibil al unui duh aerian. Când află de crima lui – consecința unei acțiuni necalculate, toate regretele îi năpădesc ființa.

Mă izolasem într-un spațiu stăpânit de frământări, temeri și regrete.

Ceva ciudat îmi stârnea curiozitatea în direcții din ce în ce mai multe, fără a satisface nici una din ele pe deplin. Ar fi trebuit să adopt o poziție fermă, reformatoare, pozitivă, salvatoare. Să nu săvârșesc un act ale cărui urmări nu le pot prevedea. Într-o anumită măsură era un refuz tacit de a mă decupla de la orice frustrare care se aduna ca o tensiune internă,

impunându-mi tot mai multe opreliști – care dacă nu era tratată ajungea să devină tipar și în cele din urmă trăsătură de personalitate.

Însă, exact pe dos se situau lucrurile. Adoptasem o poziție neclară, instabilă și umilă, care îmi dădea de înțeles că sunt de acord cu ceea ce îmi ordona "autoritatea" din mine, acest organ de comandă care îmi influența felul de a fi. Această putere sfidătoare, acest Javert lăuntric, nestăvilit de o datorie neîndurată, polițienească, care stătea la pândă până mă surprindea cu garda jos, - în loc să mă sprijine, mă tulbura în cel mai profund mod posibil.

Eram pus la zid de propria mea personalitate, de firea mea absolut contradictorie, de propria mea încremenire într-un anumit stadiu al evoluției. Un grad minim de flexibilitate, și aș fi putut să mă regăsesc, aș fi putut să înțeleg ce-i cu mine, ce vreau, de ce procedez în felul în care o fac, de ce simt așa cum simt, de ce încă mai sunt o insulă ascunsă în mijlocul unei mări furtunoase.

Leadership: Ești nevoit să proiectezi o nouă traiectorie a personalității tale în varianta angajării într-o acțiune temerară de răsturnare a aparențelor care devin permanente pe linia unei minți obosite de o realitate aflată puțin mai departe de vederile ei?

Cedezi tentației de a trăi derutant o altă realitate? Tranziția ta spre etapă deplină a cunoașterii de sine cauzează o anumită doză de frustrare? Modul meu de a accepta viața de zi cu zi contrastează cu nevoia crescândă de a trăi ceva diferit? Acționezi conform reprezentării unor legi antagonice?

Înțelegerea propriei realități, cu tot ceea ce reprezintă ea în drumul tău spre desăvârșirea personală, se poate dovedi a fi o mare povară, un proces ireversibil care nu poate curge decât într-o singură direcție: spre involuție. Această înțelegere definitorie a ceea ce ești și a ceea ce reprezinți în trecerea spre o treaptă superioară de dezvoltare, poate avea efect secundar – ea poate restrânge orizontul așteptărilor cu care privești viitorul, limitând orice cale de acces spre excelență.

Nu poți să-ți trăiești viața în leadership decât mergând înainte, înțelegând mai bine cu ce fel de persoana ai de a face – propriul tău Eu. Dar acest Eu, ca un munte care stârnește o avalanșă pe neanunțate, îți poate redirecționa atenția asupra unor defecte pe care nu ți le accepți, asupra unei realități degradante, bazată pe o cunoaștere de sine inferioară. O explozie în personalitatea ta pe care n-o poți stăpâni, care te poate arunca pur și simplu într-o veritabilă disperare.

Leadership: Cum rivalizezi cu autoritatea ta proprie de pe poziția unui om dezorientat care își suspendă celelalte simțuri ale orientării din perspectiva unei existențe care se refuză privirii curioase a unui follower, închizându-se în sine?

În romanul " *Gambitul calului* ", scriitorul american William Faulkner exprimă o părere: " *Ca să afli cum va dormi călărețul la noapte, întreabă calul.* "

Și oamenii puternici, dar mai ales ei, sunt la un moment dat vulnerabili. Şi tu vei fi la un moment dat pus în postura călărețului, învăluit într-o ceață densă, unde nimic nu se vede. Expus în fața unei stări de confuzie, care îți șoptește într-una: *"nu știu ce să fac, nu știu ce să simt, nu știu cum să mă descurc cu situația asta"* . Însoțit de o impresie falsă creată de o realitate dură, asemenea unei ființe neștiutoare pe care simți nevoia să o protejezi.

Pe de o parte, prezența constantă din viața ta va fi întotdeauna "Calul" - piesa de șah unică prin modul de a se deplasa, desemnând necesitatea, nădejdea de eliberare din această stare,

o oglindă perfectă a modului cum tratezi cu tine însuți – cu autoritatea ta proprie care restrânge orizonturile. "Calul" te previne, îți furnizează acel grad minim de flexibilitate, de a te regăsi. Nu există rețeta mai bună pentru reușită, decât transpunerea ta într-o realitate favorabilă.

Dar pe de altă parte vei fi expus acelei puteri sfidătoare, tendinței de a te lăsa integrat în capriciile și modele unei gândiri nefaste – te vei afla sub autoritatea acelui Javert lăuntric, care stă la pândă până când te surprinde cu garda jos, tulburându-ți existența în cel mai profund mod posibil.

Dacă adopți o poziție neclară, instabilă și umilă, vei da de înțeles că ești de acord cu ceea ce îți ordonă această autoritate din tine, acest " *organ de comandă* " care îți influențează felul de a fi, personalitatea, și deci stilul de leadership pe care îl practici.

Un follower este acea stare care te face să-ți câștigi sau să-ți pierzi motivarea, care te cuprinde dintr-o dată și pe care nu prea știi cum să o apuci și mai ales de unde, în funcție de realitatea pe care o pretinzi a fi singura opțiune de acceptare a sensului vieții.

Schimbările pozitive care au loc în stilul tău de a conduce, se produc mai întâi la nivel central, în structura ta de personalitate. Fă leadershipul tău valoros, adaugă-ți permanent un plus de valoare, de energie și putere.

Luptă-te constant cu tine însuți, cu acea parte din tine pe care n-o poți birui ușor, cu Javert. Depășește aspectele contradictorii ale propriului tău Eu. Evită orice încremenire într-un anumit stadiu al evoluției. Nu este de aceea lipsit de importanță ce credem, mai exact spus: ce așteptăm azi de la viitor, pentru formele concrete în care el se va realiza mâine.

Ești cuprins de un sentiment de vinovăție fabricat de o amăgitoare ipostază, de o stare de nehotărâre datorată unui proces de schimbare care nu a fost dus până la capăt? Ești tentat să rivalizezi cu autoritatea ta proprie?

Leadershipul este ceea ce-ți impui ție însuți ca sens al vieții care trece dincolo de conținutul gândurilor, într-o realitate al cărei conținut nu vei putea niciodată să-l cuprinzi complet.

Confruntarea titanilor desemnează acea luptă permanentă dintre cele două laturi din tine însuți – o latură care te surprinde cu garda jos, care te face să te vezi cu ochi critici, denaturându-ți personalitatea; și una care te avantajează, aducându-ți o mulțumire specială. O luptă dintre doi titani, din care iese un singur învingător: leadershipul.

Source: https://neculaifantanaru.com/confruntarea-titanilor.html